

EXPLOZIA UNEI STELE

LARISA BĂLAN

Punctul infim ce sta și veghează,
Pe valurile spumoase,
Ale mării agitate în cristale negre,
În corabia sa de planete navighează.
Urmărește drept o soră mai mare,
Ajunge la nordul nordului,
Loc în care nu gasești nimic,
Poate doar un țipăt tăcut de Soare.
Se agită să scape
Din strămtoarea neantului,
Și din pereții de vată de oțel,
Care sugrumă cu șoapte.
Fire, fire, din frumosul păr bălai,
Ce-i cade lin pe umeri de gheață,
Sunt aruncate-n aer,
Iar sufletul ei cu totul explodează.
Ar fi vrut poate să mai rămână,
Să mai lumineze-n noapte câte-o umbră,
Să mai acopere pașii de criminali
Ai oamenilor explodați deja,
Ce n-au privit spre ea măcar.